

Bykommunernes Fælleskasse i Lighed med det, der sker f. Eks. ved, at Forrentningen af Præstegaardsjordens Værdi Aar efter Aar indgaar i Præstelønningsfonden og for de sønderjydske Menigheders Vedkommende i Menighedernes Kasse. Jeg tror, det er en uklog Politik af Landkommunerne og Bykommunerne at bortsælge Grundene, kaste dem ind i Spekulationen og gøre dette Aktiv i Penge for alle. Af disse Grunde anbefaler jeg, at Loven udvides til ogsaa at gælde disse Arealer. Jeg tror ikke, der sker nogen Skade derved; tværtimod tror jeg, der vindes paa alle Omraader. For mange Bykommuners Vedkommende er det sikkert saaledes, at de har følt et Savn ved ikke at kunne udstykke efter de Principper, jeg her har nævnt.

§ 2, som gaar ud paa at gøre det muligt, at Folk kan komme ind under Lovens Bestemmelser, naar de er fuldmyndige, kan jeg ogsaa give min Tilslutning. Jeg er ganske vist enig med den højtærede Landbrugsminister i de af ham fremførte Betragtninger, at det ikke er særlig vigtigt, at de yngre kan komme til. Men i det praktiske Liv har det vist sig, at der er en Del Ansøgere — ikke ret mange — paa 23 eller 24 Aar, unge Tjenestekarle, unge Landbrugere, som netop staar foran at skulle stifte Hjem, der, naar der er Jord udbudt til Udstykning netop i deres Hjemegn, forfærdelig gerne vil fæste Bo dér og gøre deres opsparedede Kapital frugtbringende i Landbruget med det samme i Stedet for at gaa over i anden Virksomhed og afskæres fra at faa Jord i deres Hjemegn; og ud fra den Erfaring vil jeg gerne støtte dette Forslag. Jeg tror, at baade Amtsudvalgene og Statens Jordlovsudvalg og først og sidst Landbrugsministeriet derigennem vilde kunne bidrage til, at disse ganske enkelte kunde faa den fulde Nytte af Lovgivningen paa dette Omraade; ellers sker der efter min Mening Skade. For hele Udstykningsarbejdet har det ikke stor Betydning, for de enkelte betyder det meget.

§ 3 gaar ud paa at forlænge det Tidsrum for Afdragsfrihed for de givne Byggeslaan, der er fastsat i Loven af 4. Oktober 1919. Erfaringen har ogsaa vist, at saaledes som Forholdene har ligget for Ud-

stykning og Oprettelse af nye Husmandsbrug i de senere Aar, er 3 Aar for kort en Afdragsfrist. Overfor hele den øvrige Befolkning betyder det intet, om Laanene bliver afdraget to Aar før eller senere, naar hele Afdragstiden spænder over et Tidsrum af mellem 77 og 81 Aar, men det betyder meget for den enkelte, at han kan faa sit Brug i Drift, inden de fulde Afgifter kommer til at virke. Særlig er der et Forhold, jeg gerne vil pege paa i denne Forbindelse, og det er, at for alle dem, der oprettede Husmandsbrug i Aarene 1920 og 1921 under de strengeste Begyndervilkaar, vi under Krigsperioden har haft, kommer Afdragene allerede i det kommende Aar. For dem vilde det være af stor Betydning, om de kunde være fri for Afdrag ikke 2 Aar, men 5 Aar til. Det er ikke ud fra Princippet „een til“, jeg siger dette; men ud fra den Erfaring, vi har gjort i vort Arbejde indenfor Jordlovsudvalget, tror jeg, der her ligger et Felt, hvor man uden Skade for nogen og med god Virkning for dem, det angaar, kunde lette Byrderne, saaledes at de vedkommende kom til at betale Staten, hvad de skylder, men paa et Tidspunkt, som under Hensyn til deres Driftsforhold falder heldigere, hvorved det bliver mere overkommeligt for dem. Jeg henstiller derfor, at man tager dette op til Overvejelse i Udvalget; det, som ligger til Grund for Tanken, er rigtigt, jeg tror, man ved at gaa den Vej opnaar noget godt uden at gøre nogen Skade.

Jeg kommer saa til Lovforslagets sidste Paragraf, Bestemmelsen om Ydelse af Driftslaan. Det er det vigtigste, men ogsaa langt det vanskeligste. Jeg vil gerne om dette Forhold udtale, at der har Landbrugsministeren Ret, naar han siger til Socialdemokraterne, at de bidrager for meget til at vende Nybyggernes Ansigter imod Staten i Stedet for ind ad mod dem selv. Det er i Virkeligheden Kærnen i hele dette Forhold. Efter min Opfattelse er Sagen den, at hvis man i Statshusmændenes Bevidsthed indarbejder den Anskuelse, at de mere end andre har Krav paa en Haandsrækning fra Staten, saa gør man ubodelig Skade. Hvis man ikke kan lære Statshusmændene at stole paa sig selv, er en forceret og fortsat stærkere